

AZ ISTENI HIT

I smeretes számodra, hogy a Földet s mindent, mi rajta nő, él, és minden itt zajló folyamatot, az esőt, a havat, de a szelet is eredendően Ő gondolt ki.

Teremtőnk, a Nagy Elme, fellelkesültsége kitörésében létrehozta hatalmas Művét. Majd mindennek csúcsa és befejezéseképpen megalkotta az embert, saját képmását.

De a teremtés kezdetétől fogva számtalan lényt nem hagyott nyugodni a kétely, hogy az embert valóban úgy teremtette-e Isten, mint a Világegyetem felülmúlhatatlan teremtményét. Hogy megfelel-e Isten kijelentése a valóságnak, miszerint az ember nem csupán számtalan lényvel egyenlő, hanem magával Istennel? Olyan-e, ahogy azt Isten kijelentette: „Az én hasonmásom és képem ő. Néki én mindent átadtam s a jövőben is mindent átadok, mit kigondolok.”

Isten saját teremtményét – az embert – saját Magához hasonlónak kívánta látni.

Most nézzük meg a mai emberiséget! Istenről, Hozzá fűződő Szeretetük erejéről sokan beszélnek. Ám közben hazudnak saját maguknak. Hiszen az ember nem szerethet olyasvalakit, akit nem lát, nem érez, nem ért.

Sokan mondják: „Hiszek Istenben.” De konkrétan miben hisznek? Abban, hogy Isten létezik? Ez azonban a tudat teljesen primitív szintje. Az az ember, aki azt mondja: „Hiszek abban, hogy van Isten”, ténylegesen is beismeri, hogy nem érti Istent, nem érzi Őt, és csupán elhiszi, hogy

létezik.

Ha az Istenben való hit alatt azt értik, hogy Isten mindenható, jóságos és szerető szülő, akkor a szavak hangoztatásán túl mit tesznek még Istenért? Rombolják teremtményeit, s a világtól, amelyet Atyjuk hozott létre, a kolostorok falai mögé vonulnak vissza. Tanulmányok ezreit agyalták ki, írták meg. Mindegyikben mégis egy és ugyanaz áll. A tanulmányokban arról beszélnek, hogy Istent imádni kell. Imádni, de kit!?

S most, Vlagyimir, képzelj el Isten lelkiállapotát, nézi mindezt a bakkhanáliát. Ha az ember igyekszik, el is tudja ezt az állapotot képzelni. Hiszen Isten az ember minden érzésével bír, csak Őbenne azok erősebbek és tisztábbak.

Ám mai, emberi, szülői érzéseinkkel is el tudjuk képzelni Szülőnk, Teremtőnk állapotát.

Nézi gyermekeit, de azok egyre csak ezt hajtogatják: „Szeretünk, imádunk Téged Istenünk, de juttass nekünk a Te kegyelmedből! Szolgálóid vagyunk, gyarlók és ostobák, segíts hát rajtunk, Istenünk!”

Hát hogy viszonyulhatnak így Őhöz az Istennel hasonló teremtmények? Vajon okozhat-e még valami más a szülőnek nagyobb fájdalmat, mint gyermekei magatehetetlen siránkozásai? Hát ezért támadt kétely a kozmikus lényekben Isten teremtményeinek tökéletessége felől!

- De hát ki és mikor tudta az embert így elbutítani?

- Az embert csak olyan tudta elbutítani, aki a gondolat azonos erejével bír - egy másik ember.

A papok rávezették az embereket a hanyatlás útjára. Eltökélték, hogy bebizonyítják Istennek: ők képesek irányítani az egész emberiséget. S az emberi jajkiáltások, szenvedések rákényszerítik majd Istent arra, hogy párbeszédet kezdjen velük.

Azért hitték ezt, mert tudták: Isten soha senkivel sem beszél, nem lép az emberi sorsokba, minden emberi sorsot az határoz meg, hogy az ember maga, szabadon választja

meg saját életútját.

De ha majd egyszer az emberiség a szakadék szélén fog állni, Isten - hogy elhárítsa annak pusztulását - tárgyalni kezdhet azokkal, akik az embereket oda elvezették, azokkal, akik az emberi lélekre hatnak. Így tehet majd az egész emberiség érdekében.

Teltek, múltak az évezredek. Isten mégsem kezdett párbeszédet a papokkal, s nem művelt új csodákat sem, hogy mind észre térítse az embereket. Akkor édesapám megértette, de később én is, hogy miért.

Ha megtette volna, ha Isten beavatkozott volna az emberi életbe, maga bizonyította volna be a kozmikus lények gyanakvásait: az ember tökéletlen.

De, ami még ennél is fontosabb: Isten beavatkozása teljes egészében megölte volna az ember önmagába vetett hitét. Az ember végérvényesen megszűnt volna önmagában feltárni az Isteni alapokat, s csupán a kívülről érkező segítségben bízott volna.

S Isten tovább várt és hitt saját gyermekeiben, figyelte a végbemenő folyamatokat és elszenvetde, eltúrte, hogy kigúnyolják, meggyalázzák, mert hitt teremtményében - az emberben. Az O hite valóban Isteni Hit.

A papok abban reménykedtek, hogy a megoldás megérkezhet a hatalmas méreteket öltő katasztrófa előtti pillanatokban. Abban reménykedtek, hogy az, mit kiterveltek, meg fog valósulni. Egyikük sem gondolta volna, hogy egyetlen ember, egy fiatal nő, alig néhány év leforgása alatt megsemmisíti terveiket, évezredek igyekezetüket és visszavezeti az emberiséget az ősi, Isteni, eredendő forrásokhoz.

Anasztázia megvalósította ezt a fordulatot. Megmutatta a Világegyetemnek az Isteni teremtmény erejét, az Isteni bölcsességet. S lehet, elsőként... Csak gondoldj bele, képzeld el, Vlagyimir, ezen esemény magasztosságát, jelentőségtel-

jességét! A Föld megteremtésének pillanata óta a mi Atyánk először hallott teremtsége tökéletességéről.

Az Anasztázia által kimodellezett gyönyörűséges jövő már él a térben! Percről percre egyre valóságosabbá lényegítik azok, sokan, nagyon sokan, akik kezdik érteni saját létezésüket és rendeltetésüket. Feltartóztathatatlanul beindult a jövő anyaggá lényegülése.

- De, hát, mikor fog mindez megtörténni? Hiszen a papok szintén cselekedhetnek és akadályoztathatják.

- De nem a főpapok! Most le kell győzni a programot, melyet éppen ők hoztak létre. Édesapám, még mielőtt eltávozott volna, beszélt az egyikükkel. A papok személyesen sosem találkoznak egymással. A Föld különböző tájain tartózkodnak, de távolból kapcsolatot tarthatnak egymással, azzal, hogy érzik egymás szándékait.

Édesapám egy kisebb dombon állt. A felkelő Nap sugara már a cédrusok koronáin csúszott lefelé, megvilágította édesapám arcát, alakját. Hallottam, ahogy a térben e hang nélkül zajló párbeszéd hangzott:

- Mózes vagyok, ivadéka ama dinasztáának, mely az évezredek folyamán népek sorsát irányította. Ivadékuk és ősatyjuk. Hozzád szólok, ki főpapnak nevezed magad, s nem kérem, követelem: ne fecsérelj erődet Anasztázia elleni tettekre!

Unokám törekvései nem állnak összhangban a mi szándékainkkal, elgondolásainkkal. Az, miben ő összhangban velünk nem áll, számomra, lelkemnek tetsző. Mózes vagyok, a pap, erőben veled egyenrangú, unokámat én magam pajzsként védelmezem.

- Igen, Mózes, erőben egyenlők vagyunk. Ezért számomra nyilvánvaló: tőlem nem a támadások beszüntetését várod, hanem tanácsot.

Most én vagyok az, ki azon gondolkodik, hogyan lehetne neki segíteni, hogyan lehetne leállítani a rendszer szörnyűségét. Szörnyeteget hoztunk létre s e szörnyeteg erősebb

nálunk. De létrehozatalában te magad is részt vállaltál.

Falta a gyermekeket, kaszabolta az emberi testeket nem egy évezreden át. Hogy leállítsuk, ahhoz immár évszázadok igyekezete kell.

De a te unokád gondolata a miénknél gyorsabb. O egyetlen év alatt évezredekot alkot. Neki most már sem segíteni, sem ártani nem áll módjában egyikünknek sem.

Az egyedüli, amiről én meg vagyok győződve, hogy úgy kell saját életmódunkat kialakítanunk, ahogy azt ő, a te unokád, felvázolta.

Saját teremtményeinkbe kell minden tudásunkat bele helyezni, s nekünk kell az emberek számára követendő példaképpé válnunk.

Nem sokat beszéltek a papok, de ami elhangzott, annak mélységes értelme volt.

- Gondolom, hogy nem mindenki fogja érteni a papok párbeszédét. Nekem, például, nem világos, miféle állat az, amely falja a gyermekeket. És még kevésbé az, hogy miért mondja azt az édesapja is, a főpap is - bár segíteni szeretnének Anasztáziának -, hogy nem áll módjukban neki segíteni.

- Az egész a gondolkodás gyorsaságában rejlik, Vlgyimir.

- Gyorsaságában? De hát miért olyan fontos az? Hol a kettő között az összefüggés?